

JO NESBO

—
Polisiye
Gerilim
—

KRALLIK

Krallık

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Harry Hole serisi

Yarasa (#1)
Hamamböcekleri (#2)
Kızılgerdan (#3)
Nemesis (#4)
Şeytan Yıldızı (#5)
Kurtarıcı (#6)
Kardan Adam (#7)
Leopar (#8)
Hayalet (#9)
Polis (#10)
Susuzluk (#11)
Bıçak (#12)

Diğer kitaplar

Macbeth
Oğul

KRALLIK

Orijinal adı: Kongeriket

© Nesbo, 2020

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

1. baskı / Eylül 2021 / ISBN 978-605-09-8737-9

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Ay-Han Matbaası

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/31

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44871

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Krallık

Jo Nesbo

Çeviren: Solina Silahlı

Giriş

Köpek'in öldüğü gündü.

Ben on altı yaşındaydım, Carl on beş.

Babam birkaç gün öncesinde bize, köpeği öldürdüğüm av bıçağını göstermişti. Bıçağın, güneşte parlayan geniş bir ağzı vardı ve yanları olukluydu. Avımızı parçalarken bu yivlerin kanı belli bir yönde akıtmaya yaradığını anlatmıştı. Bu kadarı bile Carl'ın benzinin atmasına yetmişti, babam da ona, yine mi araba tuttu diye, sormuştu. Sanırım Carl bu yüzden bir şeye, herhangi bir şeye ateş edip onu parçalara ayıracağına, hatta gerekirse onu parça pinçik edeceğine yemin etmişti.

“Sonra da onu pişireceğim ve hep birlikte yiyeceğiz” dedi Carl birlikte ahırın önünde durmuş, ben başımı babamın Cadillac Deville'inin motoruna doğru eğmişken. “O, annem, sen ve ben. Tamam mı?”

“Tamam” dedim, bujiyi bulmak için distribütör kapağını çevirdiğim sırada.

“Köpek de biraz yiyebilir” dedi. “Herkeseye yetecek kadar bol olacak.”

“Elbette” dedim.

Babam aklına başka isim gelmediği için Köpek'e Köpek ismini verdiğini söylüyordu. Ama bence o ismi seviyordu. Tıpkı kendisi gibiydi. Gerekenden fazlasını asla söylemiyordu ve ancak bir Norveçlinin olabileceği kadar Amerikalıydı. Ayrıca bu hayvanı seviyordu. Hatta bana kalırsa köpeğin dostluğuna herhangi bir insanınkinden daha fazla değer veriyordu.

Dağdaki çiftliğimizin öyle fazla bir özelliği yoktu belki ama manzarası ve ücretliği, babamın buradan kendi krallığı olarak

bahsetmesi için yeterliydi. Cadillac'ın motoruna eğildiğim sabit pozisyondan Carl'ın her gün babamın köpeği, babamın tüfeği ve babamın bıçağıyla çıkıp gittiğini görebiliyordum. Çıplak dağ yamacında küçücük noktalara dönüşmelerini izleyebiliyordum. Ama ateş edildiğini duymuyordum. Carl çiftliğe döndüğü her seferinde hiç av kuşu görmediğini söylüyor, bense Carl ile Köpek'in yerini bana işaret eden küçük bir ormantavuğu sürüsünün dağ yamacından havalandığını görsem de bozuntuya vermiyordum.

Nihayet bir gün silah sesi duydum.

Yerimden öyle sert sıçramıştım ki kafamı kaportanın alt tarafına çarptım. Parmaklarımdaki yağı sildim ve silah sesi Budal Gölü'nün yanı başındaki köyün üzerinden gök gürültüsü misali dört bir yana yayılırken fundalıklarla kaplı dağ yamacına doğru baktım. On dakika sonra Carl'ın koşarak geldiğini gördüm. Çiftlik evindeki annemle babamın görebileceğini bildiği için iyice yaklaştığında yavaşladı. Köpek yanında değildi. Tüfeği de yanında değildi. Neler olduğunu kısmen tahmin ederek hemen yanına gittim. Beni görünce dönüp geldiği yöne doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Ona yetiştiğimde yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını gördüm.

“Denedim” dedi hıçkırarak. “Tam önümüzde uçuyorlardı, o kadar çoklardı ki nişan aldım ama ateş edemedim. Sonra en azından denediğimi hepimiz duyun istedim ve tüfeği indirip tetiği çektim. Kuşlar uçup gittikten sonra aşağı baktığımda Köpek yerde yatıyordu.”

“Öldü mü?” diye sordum.

“Hayır” dedi Carl, şimdi gerçekten ağlamaya başlamıştı. “Ama... ölecek. Ağzından kan geliyor ve iki gözü de parçalanmış. Yattığı yerde inleyip titriyor.”

“Koş” dedim.

Koştuk ve birkaç dakika sonra fundalıklarda kıpırdanan bir şey gördük. Bir kuyruktu bu. Köpek'in kuyruğu. Kokumuzu almıştı. Tepesinde durduk. Gözleri dağılmış yumurta sarısına benziyordu.

“İşi bitmiş” dedim. Batı filmlerindeki bütün kovboylar gibi uzman bir veteriner olduğumdan değil de mucize eseri kurtulsa bile

kör bir av köpeği olarak yaşamının, yaşamaya değer olmayacağını bildiğim için böyle demiştim. “Onu vurmalsın.”

Carl, canlı bir varlığı öldürmesini teklif etmeme çok şaşırmış gibi, “Ben mi?” diye haykırdı.

Ona, küçük kardeşime bakıp “Bıçağı ver bana” dedim.

O da bana babamın av bıçağını uzattı.

Elimi kafasına koyduğumda Köpek bileğimi yaladı. Bir elimle onu ensesinden kavradım, diğer elimle boğazını kestim. Ama o kadar ihtiyatlıydım ki hiçbir şey olmadı. Köpek sarsıldı, o kadar. Ancak üçüncü denememde düzgün kesebildim. Kutusunun deliği fazla alttan açıldığında bir anda fışkıran meyve suyu gibi, kanlar da bu fırsatı bekliyormuşçasına oluk oluk akmaya başladı.

“İşte oldu” diyerek bıçağı fundalığa bıraktım. Bıçağın yivlerindeki kanı gördüğümde yüzüme de sıçrayıp sıçramadığını merak ettim çünkü yanaklarımdan aşağı sıcak bir şeyin aktığını hissediyordum.

“Ağlıyorsun sen” dedi Carl.

“Babama söyleme.”

“Ağladığımı mı?”

“Yapamadığını... onu öldürmeyi başaramadığını. Onu öldürmek benim kararımdı ama sen öldürdün. Böyle söyleyeceğiz, tamam mı?”

Carl başını salladı. “Tamam.”

Ölü köpeği omzuma aldım. Beklediğimden ağırdı ve omzumdan kayıp duruyordu. Carl onu taşımayı teklif etti ama reddettiğimde gözlerindeki rahatlamayı gördüm.

Köpek’i ahırın önündeki rampaya bıraktım ve eve girip babamı çağırdım. Birlikte dışarı çıkarken olanları Carl’la anlaştığımız şekilde anlattım. Babam hiçbir şey söylemeyip köpeğin yanına çömeldi ve böyle bir şeyi bekliyormuş gibi, kendi hatasıymış gibi başını salladı. Sonra kalkıp tüfeği Carl’dan aldı ve Köpek’in cesedini de koltuğunun altına yerleştirdi.

“Gelin” dedi ve rampadan samanlığa doğru yürüdü.

Babam Köpek’i saman yatağına yatırdı. Bu kez diz çöküp başını eğdi ve bir şeyler mırıldanmaya başladı; bildiği şu Amerikan

ilahilerinden birine benziyordu. Babama baktım, Őu kısacık hayatımın her günü baktığım ama daha önce hiç bu halde görmediğim adama. Kolu kanadı kırılmıştı sanki.

Başımı bize çevirdiğinde yüzü hâlâ solgundu ama dudakları artık titremiyor, bakışları eskisi gibi sakin ve kararlı görünüyordu.

“Şimdi sıra sende” dedi.

Gerçekten de yleydi. Babam ikimize de vurmamıştı ama yarı başımda duran Carl olduğu yerde bzşp ufalmıştı adeta. Babam tfeğın namlusunu okşadı.

“Hanginizdi onu...” Uygun kelimeyi ararken tüfeği okşamaya devam etti. “Kpeğimi kesen hanginizdi?”

Carl korkudan aklını kaçırmış gibi istemsizce gözlerini kırptırıyor. Sonra ağızını açtı.

“Carl’dı” dedim. “Onu vurmamız gerektiğini ben söyledim ama o kesti.”

“yle mi?” Babam bakışlarını benden Carl’a, sonra tekrar bana çevirdi. “Yüreğim kan ağılıyor biliyor musun? Kan ağılıyor ve tek tesellim ne biliyor musunuz?”

Sessizce bekledik. Babam böyle bir Şey sorduğunda cevap vermemiz gerekmezdi.

“Bugün erkeklğini ispat eden iki oğlum olduğunu gördüm. Siz sorumluluk alıp bir karar verdiniz. Bir seçim yapmanın ıstırabı, bu ne demek biliyor musunuz? İnsanı asıl boğan Şey seçim yapmaktır, yaptığınızı seçim değil. Hangisini seçerseniz seçin geceleri uykunuz kaçacak, doğru seçimi yapıp yapmadığınızı sorarak kendinize iŐkence edeceksiniz. Bundan kaçmak varken siz doğrudan zor olanı seçtiniz. Köpek’in yaŐamasına ve acı çekmesine seyirci kalmak ya da onu lme gönderip katili olmak. Böyle bir tercihle karşı karŐıya kalındığında sırtını dönmemek cesaret ister.”

Babam koca ellerini uzattı. Birini aynı hizadaki benim omzuma, diğerini ise biraz daha kaldırıp Carl’ın omzuna koydu. Sesindeki vibrato’yu Rahip Armand duysa onunla gurur duyardı.

“İnsanı hayvandan ayıran Şey en az direnç gerektiren yolu değil, en yüksek ahlak yolunu seçmesidir.” Gözleri yaŐarmıştı yine. “Yıkılmış durumdayım. Ama evlatlarım, sizinle gurur duyuyorum.”

Babamdan duyduğum en etkileyici konuşma olmasının yanı sıra en kesintisiz konuşmaydı aynı zamanda. Carl sızlanmaya başladığında benim de boğazıma kocaman bir yumru oturmıştu.

“Şimdi içeri girip annenize söyleyelim.”

İşte bizi dehşete düşüren de bu olmuştu. Babam ne zaman bir keçi kesecek olsa annem uzun bir yürüyüşe çıkar, kıpkırmızı gözlerle geri dönerdi. Eve giderken babam beni tutup Carl’ın biraz gerisinde kalana kadar bekletti.

“Annene hikâyenin aynı versiyonunu anlatmadan önce ellerini daha güzel yıkasan iyi edersin” dedi.

Bu sözlerin ardından duyacaklarıma kendimi hazırlayarak başımı kaldırdım ama yumuşak ve bitkin bir teslimiyetten başka bir şey görmedim. Sonra babam enseme okşadı. Hatırladığım kadarıyla bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bir daha da yapmadı zaten.

“Sen ve ben birbirimize benziyoruz Roy. Biz annen ve Carl gibilerinden daha dayanıklıyız. O yüzden onları gözetmeliyiz. Her zaman. Anladın mı?”

“Evet.”

“Biz aileyiz. Bizim birbirimizden başka kimsemiz yok. Arkadaşlar, sevgililer, komşular, köylüler, devlet. Hepsi birer yanılama, önemli anlarda kafa yormaya bile değmezler. Yani biz onların karşısındayız Roy. Herkese karşıyız. Anladın mı?”

“Evet.”

I

Onu daha görmeden sesini duydum.

Carl dönmüştü. Köpek nereden aklıma geldi bilmiyorum, olayın üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti. Bu ani ve habersiz eve dönüşün o zamankiyle aynı sebepten olduğunu, her zamanki gibi Carl'ın ağabeyinin yardımına ihtiyaç duyduğunu sezmiştim belki de. Avluda beklerken saatime baktım. İki buçuk. Bir mesaj atmıştı sadece, o kadar. Saat iki civarı eve varacaklardı. Ama kardeşim her zaman iyimser, her zaman yapabileceğinden fazlasını vaat eden biri olmuştur. Manzaraya baktım. Bir kısmı aşağıda süzülen bulut örtüsünün üstünde kalmıştı. Vadinin diğer tarafındaki yamaç gri bir denizde yüzüyordu adeta. Yükseklerdeki bitki örtüsü sonbahar kızılına çoktan bürünmüştü. Tepemdeki gökyüzü, saf bir kızın bakışları kadar berrak ve masmaviydi. Hava güzel ve soğuktu, hızlı hızlı nefes alıp verdiğimde ciğerlerimi yakıyordu. Yapayalnızdım ve koca dünya bana kalmıştı sanki. Tepesindeki tek çiftliğiyle Ağrı Dağı'ndan ibaret bir dünya... Turistler bazen manzaranın tadına varmak için köyden arabayla gelir, er geç kendilerini bizim avlumuzda bulurlardı. Küçük çiftliği hâlâ işletip işletmediğimi sorarlardı. Bu salaklar buraya küçük çiftlik diyordu çünkü onların gözünde çiftlik dediğin geniş tarlaları, kocaman ahırları, devasa ve muhteşem evleriyle şu düz arazilerde gördüklerimize benzer bir yer olabilirdi ancak. Fırtınanın biraz geniş bir çatıya neler yapabileceğini hiç görmemiş, eksi bir derecede duvardan şiddetli bir rüzgâr eserken büyükçe bir odada ateş yakmayı hiç denememişlerdi belli ki. İşlenmiş toprak ve yaban arasındaki farkı, dağ çiftliğinin hayvanların otlak yeri olduğunu ve düzlükte yaşayan bir çiftçinin göz alıcı, mısır sarısı tar-

halarının birkaç kat büyüklüğünde, vahşi bir krallık olabileceğini bilmiyorlardı.

On beş yıldır burada yalnız yaşıyordum ama yalnızlığım şimdi sona eriyordu. Bulut örtüsünün aşağısında bir yerlerden bir V8 motorun gürültüsü ve hırıltısı yükseldi. O kadar yaklaşmıştı ki yokuşun yarısını geçmiş, Japansvingen'in köşesini dönmüş olmalıydı. Şoför tam gaz ilerlerken frene basmış, virajı dönmüş, sonra tekrar gaza basmıştı. Giderek yaklaşıyordu. Bu virajlardan daha önce geçtiği belliydi. Ve şimdi motordan gelen nüansları, vites değiştirenkenki iç çekişleri, birinci vitesteyken ancak bir Cadillac'ın çıkartabileceği o derin bas tonunu duyabildiğim için onun DeVille olduğundan emindim. Babamızın kullandığı o koca kara ucubenin aynısıydı. Tabii öyle olacaktı.

Geitesvingen'i dönen DeVille'in hemen göze çarpan ızgara çıkıntısını gördüm. Siyahtı ama yeniydi; muhtemelen '85 modeldi. Aksesuarlar aynıydı ama.

Araba doğruca üzerime geldi ve sürücü tarafının camı indi. Belli olmamasını diledim ama kalbim bir piston gibi hızla çarpıyordu. Bunca yılda kaç defa mektuplaştık, mesajlaştık, kaç defa birbirimize e-posta gönderdik ya da birbirimizi aradık ki? Çok az. Buna rağmen Carl'ı düşünmeden geçirdiğim bir günüm oldu mu? Sanırım olmadı. Yine de onu özlemek, Carl sıkıntısıyla uğraşmaktan iyiydi. İlk fark ettiğim yaşlı göründüğüydü.

"Affedersin dostum, bu çiftlik şu ünlü Opgard kardeşlere mi ait?"

Bunu söyledikten sonra sırttı. O içten ve karşı konulmaz gülüşüyle bana baktığı anda, zaman ve on beş yıldır görüşmediğimizi söyleyen takvim tümüyle yüzünden silinip gitmişti adeta. Öte yandan nabız yoklar gibi meraklı bir ifadesi de vardı. Gülmek istemiyordum, henüz değil ama kendimi tutamadım.

Arabanın kapısı açıldı. Carl kollarını iki yana açtı, ben de ona sarıldım. İçimdeki ses tersi olması gerektiğini söylüyordu. Yani ağabey olarak ben onu kucaklamalıydım. Ama bir noktada Carl'la aramızdaki rol paylaşımı belirsizleşmişti. Hem fiziksel yönden hem kişilik yönünden beni geçmişti ve en azından başkalarının yanında artık ipler ondaydı. Ürpertiyle gözlerimi kapat-

tım, titrek bir nefes aldım, sonbaharın, Cadillac'ın ve çocuk kardeşimin kokusunu içime çektim. "Erkek parfümü" dedikleri şeyden sürmüştü.

O sırada yolcu koltuğunun kapısı açıldı.

Carl geri çekildi ve beni arabanın o devasa ön kısmından geçirip yüzü vadiye dönük duran kadının bulunduğu noktaya yönlendirdi.

"Burası gerçekten de güzelmiş" dedi kadın. Zayıf, ince yapılıydı ama tok bir sesi vardı. Aksanı belirgindi ve tonlamaları yanlış olsa da en azından cümleleri Norveççeydi. Bu cümleyi yolda gelirken mi tasarlamıştı acaba? Burayı beğense de beğenmese de, ben istesem de istemesem de kendini bana sevdirmek için bu cümleyi söylemeyi mi kafasına koymuştu? Sonra bana dönüp gülümse-di. İlk fark ettiğim şey yüzünün beyazlığıydı. Solgun değil beyazdı, ışığı, yüz hatlarını belirsizleştirecek şekilde yansıtan kar gibi bir beyazlık. İkinci fark ettiğim şeyse yarı çekilmiş perdeye benzeyen düşük gözkapağıydı. Alev gibi parlayan kısa kıvılcak saçlarının altından hayat dolu kahverengi bir göz bana bakıyordu. Yırtmaçsız sade siyah bir palto giymişti ve yakasının altından yükselen boğazlı siyah kazağı dışında içinde ne olduğu da belli değildi. İlk bakışta cılız bir çocuğun, saçları sonradan renklendirilmiş siyah beyaz fotoğrafına bakıyormuşum gibi hissettim.

Carl'ın kızlarla arası her zaman iyi olmuştu. Doğrusu o yüzden biraz şaşırılmıştım. Bu kız da hoş olmasına hoştu tabii ama buralarda dedikleri gibi *vurucu* bir güzelliği yoktu. Hâlâ gülüm-süyordu ve dişlerini teninden ayırt etmek mümkün olmadığına göre belli ki onlar da beyazdı. Carl'ın da dişleri beyazdı, benimkilerin aksine eskiden beri de böyleydi. Carl sürekli güldüğü için dişlerinin gün ışığında beyazlaştığı esprisini yapardı. Belki de birbirlerinden etkilenmelerinin sebebi buydu, beyaz dişleri. Ayna görüntüsü. Çünkü her ne kadar Carl uzun boylu, yapılı, sarışın, mavi gözlü olsa da aralarındaki benzerliği ilk bakışta gördüm. İnsanların hayatı güzelleştirdiğini söyledikleri şey. İnsanların iyi yanlarını görmeye hazır, iyimser bir şey. Hem kendilerinin hem başkalarının iyi yanlarını. Belki de tabii ki, henüz kızı tanı-mıyordum ne de olsa.

“Bu...” diye söze başladı Carl.

“Shannon Alleyne” diye araya girdi kadın ve elini uzattı. Eli o kadar ufaktı ki bir tavuğun ayağını tutmuş gibi hissettim.

“Opgard” diye ekledi Carl gururla.

Shannon Alleyne Opgard elimi hemen bırakmadı. Bu da Carl’ın özelliklerinden biriydi. Bazıları sevmek konusunda diğerlerinden daha aceleci oluyordu.

“Jet-lag misiniz?” diye sordum ve anında pişman oldum, kendimi aptal gibi hissettim. Jet-lag’in ne olduğunu bilmediğim için değil, bu zaman diliminden hiç çıkmadığımı ve cevabın benim için bir anlam ifade etmeyeceğini Carl bildiği için.

Carl başını iki yana salladı. “İki gün önce vardık. Arabayı bekledik, gemiyle getirildi.”

Başımı sallayıp plakaya baktım. MC. Monaco. Egzotik ama aracın kaydının yenilenip yenilenmeyeceğini soracak kadar egzotik değildi. Benzin istasyonunun duvarlarına Fransız Ekvatorial Afrika, Burma, Basutoland, İngiliz Hondurası ve Johor plakaları asmıştım. Standart yüksekti.

Shannon gözlerini Carl’dan bana, sonra tekrar ona çevirip gülmüsedti. Sebebini bilmiyorum, belki Carl’ı ve ağabeyini, yani tek yakın akrabasını birlikte gülerken görmek hoşuna gitmişti. Artık o hafif gerginlik de geçmişti. Carl, yani *onlar* eve hoş gelmişlerdi.

“Ben valizleri alırken sen de Shannon’a evi gezdirmeye ne dersin?” dedi Carl ve babamın deyişiyle *yüklüğü* açtı.

“Aynı zamanda işimiz biter zaten” diye mırıldandım peşimden gelen Shannon’a.

Evin ana girişinin olduğu kuzey tarafına yürüdük. Babam neden kapıyı avlu ve yol tarafına koymamıştı, hiç bilmiyorum. Belki her gün dışarıya adım atar atmaz arazisini görmek hoşuna gidiyordu. Belki de güneşin koridor yerine mutfığa vurmasını istemişti. Eşikten geçtik ve koridordaki üç kapıdan birini açtım.

“Burası mutfak” dedim, ekşimiş yağ kokusunu alarak. Bu kokuyu hep var mıydı?

“Ne hoş” diye yalan söyledi Shannon. Tamam, gerçekten de etrafı toparlayıp temizlemiştim ama böyle bir yere *hoş* denmezdi.

Jo Nesbo©Thron Ullberg

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisileriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın Nemesis, Şeytan Yıldızı, Macbeth, Kurtarıcı, Kardan Adam, Leopâr, Yarasa, Hayalet, Hamamböcekleri, Polis, Kızılgerdan, Susuzluk, Bıçak ve Oğul adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Çeviren: Solina Silahlı

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 59

Roy Opgard aile çiftliğinde tek başına yaşayıp araba tamirciliğiyle uğraşır. Kardeşi Carl ise uzun zamandır yurtdışındadır. Carl bir gün havalı Cadillac arabası ve çekici karısı Shannon'la kasabaya döner. Aile arazisinde şık bir dağ oteli yapmayı planlamıştır. Tüm kasaba ve kardeşler otel sayesinde zengin olacaktır.

Ne var ki Carl'ın dönüşü geçmişin korkunç sırlarını ortaya çıkaran bir olaylar zincirini harekete geçirir. Roy'un korumaya çalıştığı her şey tehdit altındadır artık...

Krallık beklenmedik sürprizlerle dolu, gerilim dozu yüksek bir aile hikâyesi.

“Krallık’ı okudum ve elimden bırakamadım... Gizemli... özgün... Bu kitap her açıdan özel.”

Stephen King

ISBN 978-605-09-8737-9

Sertifika no: 11940

9 786050 987379

DK
Doğan
Kitap